

Anomalii

Adrian Păunescu

Sufletul meu, copil tembel, cunoaște,
Inima mea de bivol tânăr știe
Că pe al lumii pat absurd de broaște
Iubirea este o anomalie.

Să mai iubești când visul un negoț e,
Să mai iubești când prea puțini au șale,
Când ne clocesc de-un veac prudente cloțe,
Acestea toate nu sânt stări normale.

Eu cânt la o vioară care doare,
Eu cânt la un pian bolnav de ciumă,
Cu voioșie și cu disperare
Eu cânt un cântec care mă consumă.

Nu-i profitabil să iubești când este
Mai profitabil să te faci că sângeri,
Dar pe robotul meu cade-o poveste,
Robotul meu e-nduioșat de îngeri.

Normal rămâne numai restul lumii
Care să se abțină bine știe,
Vioara caldă și pianul ciumii
Nu sânt decât acea anomalie

La care pururi sufletul mai speră
Pentru că ea s-ar mai putea numi iubire
Jos, în prudenta lume mamiferă,
Și sus, pe unde gândul meu e mire.